

- Jézus Jeruzsálemhez közeledik, és csak Ő tudja, mi következik ezután. Beszért már róla a tanítványainak, de nem fogták fel.
- Bevonul, mint alázatos Király. Rajta kívül nincs ilyen: a királyok a hatalmuk mutogatásával szoktak bevonulni. De ezzel is prófécia teljesedik be (Zak 9,9).
- A „tanítványok sokasága” is erre gondolhatott. Látták már Jézus hatalmának a jeleit, a csodákat, és ezért Királynak tartják – az Úr nevében jövő Királynak, nem olyannak, akit „mi teszünk királlyá” (Jn 6,15).
- Jézus is elfogadja a dicséretüket, fontos bizonyágtétel ez Őróla: „ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani”.
- A Király nemcsak az ünnepeken, és nemcsak a sokaság között Király. A földi vezetőknek kell az emberek támogatása – van, aki az imádatot is igényli. Jézusnak kijár az imádat, hódolat, dicsőítés, de Ő ezek nélkül is Király. A neki jogosan járó imádatot nem fenyegetéssel, erőfitogtatással kényszeríti ki, hanem: az ajtó előtt áll és zörget; ha befogadom, új szívet ad, amelyben imádat van Őiránta. Azt nem tudjuk, hogy a sok tanítvány életében folytatódott-e az imádat. (Van, aki szerint ugyanezek kiáltották később a „feszítsd meg”-et; ez nem biztos.)
- A sokaságban nemcsak tanítványok vannak, hanem pl. farizeusok is. El akarják hallgattatni a tanítványokat, nem bírják hallgatni a bizonyágtételt. Ők is hallottak Jézus tanításairól, csodáiról, lehet, hogy személyesen is láttak néhányat, de mindig elutasították. Nem tudták elfogadni, amikor Jézus arról beszélt, hogy nem az ő igazságuk áll meg Isten előtt (Mt 5,20), ettől fogva ellenségesek voltak. – Az „utasítsd rendre tanítványaidat” úgy hangzik, mintha a rendre ügyelnének, de valójában magukat féltik – Jézus uralmától.
- Bennem is félti magát az óember. Amikor ítéletet mondok valakiről, vagy megfogalmazom adott helyzetben, hogy „ezt kell tenni”, „így kell velük bánni”, lehet mögötte olyan, hogy az életem valamely területét nem akarom átadni Jézusnak. Ilyenkor jó, ha meghallom: „te vagy az az ember...” – és nem hallgattatom el, mint ahogy Dávid sem hallgattatta el Nátánt.
- A hívő is megrekedhet emiatt. Amikor megtért, dicsőítette, imádta Jézust, bizonyágot tett, engedelmes volt – de „visszavallásosodott”, úgy gondolta, hogy „elégge rendet tett már bennem az Úr”, és maga próbál vigyázni arra az állapotra, amiben éppen van. Ha felismerem, és kérem Istent, hogy mutassa meg, miben akadtam el, megteszi – és akkor lépjek tovább, ahogy Ő mutatja!
- „Ha ezek elhallgatnak...” – ha nem hallgatok a bizonyágtételre, egyáltalán Isten szavára, akkor Isten keményebb eszközökkel „nyúl utánam”; ha erre sem mozdulok, ítéletet tart. Jézus Krisztus „Isten utolsó szava” (Zsid 1,2). Ő vonult be Jeruzsálembe, Ő vonult be az én életembe is; ha engedetlen lettem, akkor is Ő az, akire felnézhetek, és akiért, akinek köszönhetően újra engedelmes lehetek. Ha nem teszem, akkor jönnek a „kövek”, az ítélet. Izráel számára ez azt jelentette, hogy a templomból „kő kövön nem maradt”, hogy Isten a „kövekből támaszt fiaikat Ábrahámnak” (ez jelentheti a pogányokat, akik Izráel szemében „kövek” lehettek). Ez most mind kiált azért, hogy térjenek meg. – De nem ezek „Isten utolsó szavai”, hanem a Fiú. Az ítéletek önmagukban nem vezetnek megtérésre, csak ha ezek alatt meglátja az ember a saját bűneit; hogy örök büntetést érdemel; és meghódol a Fiú előtt, akit „népe vétkeért ért büntetés, akinek sebeivel gyógyultunk meg”.